

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 227.

Tredie Session.

66de Møde.

Tirsdagen den 27de Januar.

(Fortf.)

Finantsministeren (fortsat): Jeg er mig bevidst at have foretaget meget omstændelige Forsøg, ja, saa omstændelige, at det endog har fundet Misbilligelse hos Folk, som have havt dermed at bestille, og jeg har ogsaa gjort meget alvorlige Forsøg, for om muligt at friste Liebhavere til at leie eller kjøbe endeel af disse Bygninger. Det forholdes sig heller ikke ganske rigtigt, at Staten, fordi den ikke kan faae den Priis for dem, som den kan være tjent med at sælge dem for, derfor lider noget Tab derved. Det er paa ingen Maade Tilfældet, Staten taber Intet ved disse Bygningsforetagender; de forrente sig, og med Hensyn til de Bygningsforetagender, som man paatænker for næste Aar, er der heller ikke Tale om at anvende Noget paa Kjøbenhavn, thi, naar man ikke taber Noget paa de tidligere Foretagender af denne Art, saa er det heller ikke rimeligt, at man vil komme til at tabe Noget paa de senere. Meningen af mit Foredrag er ganske simpelt den, at Regjeringen har været og endnu i nogle Aar vil være nødsaget til at bortleie disse Bygninger til en Priis, som svarer til 4 pCt. af Renten af den dertil anvendte Capital, fordi Regjeringen ikke endnu kan sælge dem for det, der bydes for dem. Regjeringen bringer ikke herved Kjøbenhavns Forfjønelse noget Offer af nogen Betydning, thi hele Statens Offer bestaaer dert, at den for at fuldføre disse Arbejder anvender en mindre betydelig Sum til 4 pCt., medens Renten ellers er 5 pCt. At der iøvrigt skulde være Spørgsmaal om at anvende Penge paa Staden Kjøbenhavns Forfjønelse og derved bidrage til, at den voxer Landet endnu mere over Hovedet,

det er mig ganske ubekendt; jeg kender ikke nogen hertil sigtende Post, hverken i den nu foreliggende eller i foregaaende Finantslove.

Jesperen: Naar Rigsdagsmanden for Holbet Amts 2den Valgfreds (Tscherning) for yttrede, at man her tillistede sig Pengemidler til Forfjønelsesarbejder, saa antog jeg, at han derved kun sigtede til, at det var hans bestemte Overbeviisning, at den Trang, som føles til disse Bygninger, og som stiger Dag for Dag, var mere indbildt end sand, og jeg troer, at han deri har fuldkommen Ret. Jeg troer, at Trangen dertil er overmaade lidt begrundet, og jeg troer ogsaa, at Trangen til Navigationskolen i alt Fald aldrig har været tilstrækkeligt bekendt for Regjeringen. Der er sagt, at der er gjort endeel Forsøg paa at sælge af disse offentlige Bygninger, men jeg har ikke seet noget Skridt dertil, og jeg troer ikke, at mange af de Folk, som have yttret Misfornoielse med Finantsministerens Bestræbelser, virkelig føle Trang til, at Staten skal faae afhændet sine Bygninger; jeg troer, at de have langt større Trang til selv at vedblive at bygge. Det var iøvrigt ret interessant at faae at vide, hvorledes disse Mænd begrunde den Misfornoielse, som de have yttret med Finantsministerens Bestræbelser for at faae disse Bygninger afhændede, om det var hos dem selv, den fandtes, om det til Exempel angreb deres „Sands for det Skønne“, eller om den fandtes hos Personer, som skulde have med disse Bygningsarbejder at bestille. Jeg gab ogsaa gjerne vide, hvorledes Ministeren for kunde sige, at disse Bygninger i Tidens Løb ikke vilde medføre noget Tab for Statskassen. Jeg vilde snarere udtrage den Slutning, at, naar Staten ikke paa en stadesløs Maade kan sælge disse Bygninger, medens de ere nye, saa kan den endnu mindre sælge dem uden Tab, naar de ere blevne gamle. Enhver af Statens